

kén sự dọ dẫm vô vọng của anh về thái độ của chị Ngà và nhất là đề nở từng khúc ruột khi nghe thấy anh đôi lần tuyệt vọng kêu lên:

- Chị Ngà xé nát trái tim anh rồi, Trường ơi!

Khi than thở, bao giờ anh Điền cũng có vẻ tội nghiệp. Giọng anh buồn thảm, đứt khúc và càng về cuối càng vo ve, nghe như tiếng sáo muỗi.

Nhưng nhìn ánh mắt lấp lánh và bình thản của anh, tôi biết anh không buồn như cái vẻ anh tạo ra. Thậm chí, có đôi lúc, tôi ngờ rằng anh cố ý khôì hài khi cường điệu nỗi thất vọng của mình.

Nếu quả mọi sự đúng như anh nói thì trái tim anh hiện nay đã rách bươm như tàu lá chuối sau mùa gió dữ, chẳng mong gì chấp vá. Nhưng cứ mỗi lần nghe anh rên rỉ như thế, sau đó tôi lại thấy anh dường như nhanh nhẹn và bạo dạn hơn.

Lần này cũng vậy, sau những ngày mệt mỏi vì chờ đợi, anh lại tìm đến tôi với một phong thư trên tay.

- Trường ơi! – Anh bắt đầu bằng một giọng cầu khẩn êm ái.

- Gì vậy? – Tôi liếc phong thư trên tay anh.

- Trường giúp anh lần nữa đi!

- Giúp cách sao? – Tôi giả bộ khù khờ.

Anh chìa lá thư ra:

- Trường đưa cái thư này cho chị Ngà.

Tôi nhăn nhó:

- Đưa gì đưa hoài vậy?

- Ừ!

Câu trả lời cụt ngủn của anh Điền chẳng nhằm giải thích điều gì. Nhưng tôi không buồn hỏi vặn. Lòng tôi đang dậy lên một nỗi lo âu mơ hồ. Tôi sợ một ngày nào đó anh Điền sẽ khám phá ra âm mưu của tôi. Nếu bây giờ tôi vui vẻ xòe tay nhận lá thư của anh, chắc chắn tôi sẽ không đưa cho chị Ngà, mà ba chân bốn cẳng chạy đi tìm anh em thằng Chửng. Tôi sẽ đưa lá thư